

:::: Không Biết ::::

Xa vời hạnh phúc

Họ là một ặp vợ chồng đáng được nhiều người mơ ước. Hoàng Long 25 tuổi, là Giám đốc Mọi vụ của một công ty nước ngoài, đẹp trai, có tài. Thiên Hương, tươi tắn và trẻ trung, với tuổi 22, cô là saler giỏi nhất của một hãng mỹ phẩm nổi tiếng. Họ cưới nhau đã được gần 3 năm.

Họ sống trong một ngôi nhà nhỏ, tiện nghi với đứa con trai hơn một tuổi, đẹp như một thiên thần và chị người làm tốt bụng. Buổi sáng, họ cùng nhau đi làm, còn bé Bi ở nhà chơi với chị Hai. Mẹ của Thiên Hương cũng thường xuyên sang chơi với cháu. Chiều về, họ chơi với con, rồi vợ chồng con cái chờ nhau đi chơi phố. Họ sống như vậy, thật hạnh phúc. Cho đến một ngày...

Cái ngày định mệnh đó...

Thiên Hương là một trong hai saler của công ty mỹ phẩm Hoa Hồng được chọn là đại diện cho công ty trong hội chợ Triển lãm hàng công nghiệp. Hai cô gái xinh đẹp trong gian hàng mỹ phẩm cao cấp đã thu hút không ít những ánh mắt ngưỡng mộ từ phía những kẻ không bao giờ sử dụng những món hàng đang bày bán ở đây. Trong số đó, John Clark, Giám đốc đại diện thương mại công ty X cũng chuyên về mỹ phẩm ở gian hàng đối diện là có cái nhìn kỳ lạ nhất.

Tất cả những cái đó không qua mắt được hai cô gái cực kỳ nhạy cảm này. Họ biết rất rõ mình có lợi thế gì. Phương Thảo, cô giá có đôi mắt đa tình, ghé tai Thiên Hương nói nhỏ:

- Hương ơi! Tao thấy thằng cha bên kia nhìn mày kỳ lắm. Hình như ổng kết mày rồi! Chọc ổng chơi hông?

- Mày khủng quá rồi Thảo ơi! Mày khiến ổng Long cạo đầu tao hả? Thôi, tao hông dám đâu.

- Mày dở quá. Tụi mình còn phải trực gian hàng này cả tuần nữa, không có chuyện gì chơi buồn lắm. Mình chỉ chọc chơi thôi chứ có gì đâu mà mày sợ và lại ông Long ổng đầu ở đây mà biết.

- Thôi, tao không chơi. Mày thích thì cứ tự nhiên, tao thề không ngăn cản gì hết...

Một vài người khách bước vào hỏi thăm về giá cả một số mặt hàng đã tạm cắt ngang câu chuyện của họ. Khi những người khách bước ra cũng tới giờ nghỉ trưa. Hôm nay Hoàng Long bận tiếp khách không tới đón cô được. " Xa quá, trời lại nắng nữa, làm biếng để sợ luôn. Thiên Hương nghĩ bụng. Nhưng mà vẫn phải về thôi. Mình đâu có dặn ở nhà". Thiên Hương lấy chiếc Max 100 của cô ra khỏi bãi xe, rồi máy phóng đi.

Chiều hôm đó, từ Hội chợ về, Thiên Hương vẫn chưa thấy chồng về. " Mai là sinh nhật mình, vậy mà hôm nay vẫn chẳng thấy anh nói gì cả. Năm ngoái đã quên sinh nhật người ta rồi, năm nay dám quên nữa lắm. Người đâu kỳ cục, tối ngày chỉ biết đắm đầu vào công việc, chẳng nhớ gì cả!" Cô tắm rửa cho bé Bi, thay đồ cho con rồi bế con ra trước cửa đón chồng.

Hoàng Long về, vẻ mặt hớn ha, hớn hở:

- Chào em. Bé Bi ra đón ba đó hả? Cho hun miếng coi nè!

Anh vô tắm rửa, thay đồ đi, rồi ăn cơm. Hôm nay chị Hai nấu canh chua ngon lắm. Hương nhắc chồng.

Thiên Hương trao con cho chị người làm rồi mang cặp chồng vào phòng. Cô biết rất rõ công việc của Hoàng Long vì thường xuyên phải dọn cái bàn làm việc bữa bộn của chồng, và hôm nay cô hy vọng sẽ có một món quà gì đó trong chiếc cặp đầy ắp giấy tờ này. Nhưng không có. Xếp trên những chồng giấy tờ vẫn chỉ là giấy tờ.

"Thôi, hy vọng anh không quên. Chắc mai anh mới mang về cho mình tại mai mới đúng là sinh nhật mình mà"- Thiên Hương tự an ủi mình như vậy.

Trong bữa cơm, Long khoe:

-Em biết không, anh đã tìm được một hợp đồng khá lắm. Thắng công ty xây dựng Y, đã đồng ý mua ba container, đủ thứ hàng của công ty anh. Mai anh phải Fax sang Tổng công ty, còn phải mở "LC at sign" cho nó nữa: Chắc lại phải tới chiều anh mới về nhà được.

- Em cũng vậy, buổi trưa phải đi từ Hội chợ về nhà, nghỉ được có một tý lại phải đi, nặng quá. Em tính buổi trưa em ở lại, gần đó có cái quán, nghe người ta nói ăn cũng được lắm.

- Còn bé Bi?

- Để em nói mẹ sang chơi với bé Bi, rồi chiều mẹ lại về. Giúp tụi mình mấy ngày, chắc mẹ không từ chối đâu.

- Ừ, vậy cũng được. Chút nữa anh chở em sang mẹ.

Sáng hôm sau, Thiên Hương vừa bước chân vào gian hàng của mình, cô đã thấy một bó hoa hồng thật to, thật đẹp để ngay trên bàn.

" Chắc đây là sự bất ngờ của anh Long đây. Cô mỉm cười thú vị - Ông này chuyên môn chơi những trò bất ngờ, cứ như trẻ con..." nhưng nụ cười chợt tắt thay vào đó là ánh mắt tò mò. Trong bó hoa có một tấm card lạ hoắc! Ai vậy nhỉ? Thiên Hương cầm tấm card lên xem: " Today is your 22 nd birthday. Congratulation! All the happiest and loveliest will come to you tonight. John Clark."

Thiên Hương cố moi trong trí nhớ rất tốt của mình cái tên John Clark. Cô không hề quen ai có cái tên như thế cả!Lạ thật!

Đột nhiên, cô có cái cảm giác hình như có ai đang nhìn mình. Quay lại, Thiên Hương chợt dạ. Ông muốn cái gì đây?" Một giọng tiếng Anh cực chuẩn vang lên:

Chào cô. Rất hân hạnh được làm quen với cô. Tên tôi là John Clark.

Xin chào ông. Tôi là Thiên hương. Xin lỗi, có phải bó hoa này là của ông không?

- Vâng, thưa cô. Tôi được biết hôm nay là sinh nhật của cô, và mong rằng cô không từ chối?

Vậy là họ quen nhau. Khi Phương Thảo bước vào thì cũng đúng lúc họ hẹn nhau một bữa ăn trưa. Cô gái đa tình cười thầm...

Hoàng Long về đến nhà, mùi rượu nồng nặc. Thiên Hương ra mở cửa cho anh, cầu nhàu vì việc anh về trễ thì ít mà la anh vì tội uống rượu thì nhiều. Thật ra, còn một lý do nữa mà cô không nói ra: Anh đã không nhớ gì đến cái ngày sinh nhật khổ khổ của cô! Đã vậy mà còn say bét nhè nữa chứ.

- Anh phải tiếp khách. Đừng la anh tội nghiệp mà... Hoàng Long giả lả - cho anh xin lỗi nghe cưng...

-Ai mà không biết anh tiếp khách. Nhưng uống vừa phải thôi chứ làm gì mà bét nhè vậy. Hôm nay anh ngủ dưới đất cho anh biết...

-Năn nỉ mà....

- Không năn nỉ gì hết! Lần này em còn cho anh vô nhà, lần sau cho anh ngủ ngoài đường luôn. Thiên Hương kiên quyết. Cô có bao giờ nói với chồng như vậy đâu, chẳng qua lần này, ngày sinh nhật của cô, anh đã quên thì chớ, lại còn uống rượu say nữa chứ. Phải làm như vậy cho bố tức.

- Cái gì ? Em tưởng anh sợ không dám ngủ lang thang hả? Long lè nhè. Anh đi thử một bữa cho em coi...

Anh đi rồi. Cô không thềm giữ, cô ghét anh!

Thiên Hương nằm một mình. cô yêu Hoàng Long lắm, nhưng hình như anh chẳng quan tâm gì đến cô cả. Nói đi là đi, sao dễ quá vậy. " Em ghét anh, em ghét anh!"

Rồi một ý nghĩ điên rồ đã đến với Thiên Hương. Cô chợt nhớ tới bó hoa hồng to tướng, những cử chỉ chăm sóc của người đàn ông có đôi mắt xanh biếc đó trong bữa ăn trưa nay. Cô sẽ chọc tức anh, cô sẽ làm cho anh phải ghen lộn lên, cô đâu phải là đồ bỏ đi mà anh có thể đối xử với cô như vậy. Anh sẽ phải xin lỗi cô, anh sẽ phải...

Quyết định biến cái suy nghĩ điên rồ đó thành sự thật. Thiên Hương ngồi dậy, lau nước mắt, thay đồ, rồi ngồi vào bàn trang điểm. Nửa giờ sau, cô đã lộng lẫy trong chiếc áo dài màu hoàng yến. Thiên Hương gọi chị Hai, nhờ chị trông nhà và cho bé Bi ngủ dầm rồi dắt xe ra, rồi máy vọt đi...

...Không may, thật không may cho cả Thiên Hương và Hoàng Long. Anh chỉ định dọa vợ, thật ra, anh chẳng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ để vợ con ở nhà một mình. Đối với anh, Thiên Hương vẫn chỉ là một cô bé con, cô vẫn còn thích nghe anh kể chuyện và chơi búp bê. Bao giờ cũng vậy, anh mua quà cho bé Bi là phải có cái gì đó cho Thiên Hương. Làm sao anh đi luôn cho được?

Anh định đi một vòng cho tỉnh táo và đợi vợ nguôi bớt, anh sẽ về. Vừa về tới đầu đường, anh tỉnh hẳn rượu. vợ anh xách xe đi đâu vào giờ này? 21h30, anh liếc nhìn đồng hồ. Giờ này phải lo cho bé Bi ngủ, đi đâu với bộ áo dài đẹp nhất này? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập, anh định phóng lên hỏi nhưng rồi anh giảm ga. "Để coi cô ấy đi đâu".

Đến trước cửa một khách sạn sang, Thiên Hương dừng xe bước vào, bước tới trước quầy tiếp tân đưa ra một tấm card visit. Ít phút sau, John Clark bước ra, với một khuôn mặt ngạc nhiên.

- Chào Thiên Hương. Ngọn gió lành nào đưa cô tới đây?

- Chẳng có ngọn gió lành nào đâu. Đơn giản là tôi đang buồn, và tôi muốn tìm người nói chuyện. Vậy thôi!

- All right. Mời cô uống chút gì nhé.

- OK.

Họ bước vào bar của khách sạn. Hoàng Long chứng kiến từ đầu, anh cảm thấy vô cùng thất vọng. Người vợ mà anh đã và đang yêu đó sao? Mẹ của con anh đó sao?...

Không thể như thế được!

Hoàng Long rút thuốc lá ra hút. Anh không muốn mất bình tĩnh khi xử lý bất cứ việc gì. Mất bình tĩnh sẽ dẫn đến những hành động vô cùng lỗ bịch, kinh nghiệm thương trường của một Giám đốc Mọi vụ đã dạy anh như vậy. 15 phút sau, anh dí điều thuốc hút dở xuống gót giày, anh bước vào...

Thiên Hương nhận ra anh rất nhanh, nhưng không kịp nữa. Cô đã không hề tính trước tình huống này: anh bước vào đúng lúc Clark quàng tay qua vai cô. Đờ người ra vì sợ hãi, cô hoàn toàn quên mất mình đang làm gì. Tất cả những dự tính sẽ chọc tức anh đã hoàn toàn biến mất khỏi cái đầu đang mụ mẫm của cô...

- Xin lỗi ông - Bằng một giọng tiếng Anh cũng rất chuẩn. Hoàng Long nhả nhận - cho phép tôi nói chuyện riêng với Thiên Hương.

- Ông là ai ? Clark ngạc nhiên. - Đây là bạn gái của tôi.

- Vâng, nhưng thưa ông, cô ấy là vợ tôi! Hoàng Long lạnh lùng đáp - Và tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy.

- Nếu như vậy, thì ... vâng, xin ông cứ tự nhiên. Tôi ra gặp bạn tôi một lát.

- Nào, bây giờ thì em hãy trả lời anh, quay sang Thiên Hương, anh không hề đổi giọng: 'Em đang làm gì vậy? Và tại sao em không ở nhà lo chó bé Bi?

- Em... Em có làm gì đâu. Em chỉ đi chơi một chút thôi mà... Còn bé Bi... bé Bi có chị Hai ru rồi... Em... Em...

- Thôi đủ rồi ! Bây giờ đi về chứ? Anh giăng giọng hỏi.

Tự nhiên Thiên Hương cảm thấy sợ hãi, mặc cho Long chưa bao giờ đánh cô " Anh sẽ giết mình mất."Nỗi sợ bí ẩn làm cô lắc đầu.

- Thôi được rồi. Giọng của anh trở lại bình tĩnh, cái bình tĩnh trước khi anh quyết định một vấn đề lớn. Em không hối hận chứ? Im lặng. Vậy anh về trước.

Hoàng Long quả quyết bước đi. Thiên Hương nhìn theo tuyệt vọng. " Thế là hết! Anh sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho em đâu. Em yêu anh mà, tha thứ cho em đi. Đừng bỏ về như thế, đợi em với, anh ơi!" Cô oà lên khóc, rồi lao theo anh

ở đâu đó trong bar vàng lên một câu bình phẩm:

- Look like a kid!

văng giống như một trò đùa trẻ con, nhưng đã làm con chim câu hạnh phúc sợ hãi bay đi. Một giọng hát vang lên tuyệt vọng : Stay with me, don't go..."